

2023. december 26. – Szent István vértanú ünnepe

ApCsel 6,8-10; 7,54-59; Mt 10,17-22

Jézus az evangéliumban óvatosságra int, és az állhatatos jutalmáról is beszél.

Mi történik követése miatt? Beszéd, hitvallás, tettek következménye lehet fizikális bántalmazás, végső megoldásként a halál.

A szeretet-kapcsolatok felbomlása, ellenségeskedés, a családi kötelékek szakadása.

Sötét képek után a másik realitás: az Istenben vetett bizalom. Aggodalmaskodás helyett a Lélekbe vetett hit: Atyátok Lelke fog szólni a számonkérés idején.

Az állhatatosság jutalma az üdvösség. Lehetőségünk van a választásra.

Eddig az evangélium. A konkrét példát az Apostolok Cselekedetei adja. A fiatal István "telve volt kegyelemmel". Megválaszol minden keresztkérdésre, övé az utolsó szó.

A felgyülemlett harag hallgatóit a megkövezésig vezette. Közben ő Jézus tanítását követve imádkozik haláltusájában ellenségeiért: "Uram! Ne tulajdonítsd ezt nekik bűnül."

Kiélezett helyzeteink adódnak hitéletünk miatt. Milyen gondolatok járnak ilyenkor a fejünkben? Tudjuk követni István lelkiségét?

[Grófné Margit, Ballószög]

A mai olvasmányok az első ismert vértanú, István diakónus történetéről szólnak.

ApCsel 6,8-10 leírása szerint István csodákat és nagy jeleket művelt, de szövegével vitába szálltak, az közösség, melyben római szolgasorból kikerült zsidók is voltak. Hogy miket mondott, a későbbi versek hozzák: gyilkosnak nevezi a zsidóságot és Jézust pedig Isten fiának, ki most az Atya jobbján ül. (**ApCsel 7,54-59**)

Ez a zsidók szemében istenkáromlás, ami vádpontot Jézus is kimerített és történik mindez Jeruzsálemben, nem sokkal a keresztre feszítés után. Lincselő gyilkosai között ott van Saul is, kiből majd pálfordulása után vallásunk megalapozója lesz. Hiába a csodák, jöttetek...

Az ide rendelt **30. zsoltár** az Úr segítségét, menekítő erejét kéri, ellenségeitől, üldözőitől való szabadulást remél, hiszen az Úrhoz könyörgőt nem érheti szégyen!

(Akár István is imádkozhatta...)

Jézus megjövendöli **Mt 10,17-22**-ben, hogy az emberek elítélik, meghurcolják majd azokat, akik tanúságot tesznek ő mellette. Védekezésre, jó szövegre pedig nem kell aggodalommal készülni, ki szívből-lélekből szól, azt mondja, amit kell. Igaz, hogy ezért akár gyermeke juttatja halálra a szüleit.

Őszinte leszek, nekem ezek a szövegek nem lelkesítőek. Nem az a bajuk Istvánnal, hogy jó, hogy jóságra buzdít, hogy békepartí és erőszakellenes, hanem hogy vádol, ahhoz ragaszkodik, hogy Jézus természetfölötti, az Isten Messiása. A vád sértő, a Jézus istenségének hangsúlyozása pedig magának Jézusnak sem a legfőbb mondanivalója, szűk vallási meghatározottságú világukba pedig bele se fér. Azt hiszem, nem ezért érdemes meghalni, hanem csakis a jézusi tanítás és életpélda megéléséért. Az embert mentő, üldözöttet bújtató, bátran erőszakellenes, a gazság ellen szót emelő az aki, igazán tanúságot tesz Jézus és küldetése mellett.

Nem a vallási vitában kell konoknak lenni – bár tudjuk, sok hős vértanú és hitvédő (még az a bizonyos Saul is) ebben jeleskedett, ezért ölt és öletett.

Európa egyre hitetlenebb, és özönlenek be a másvallásúak, főleg muszlimok. Számukra aztán a formák, vallási szimbólumok csúcsértékek. Jóllehet alaptanításuk nekik is a jóság, vendégszeretet, szolgálat...

Vajon mi a lényegét éljük meg, amiért tényleg érdemes élni, s akár halni is ?

István példája erre figyelmeztessen, nem az áldozat, a vértanúság érték, hanem a jézusi életpélda, amit követek. Követek ?...

[György Zoltán, Ajkarendek]

Lorenzo Sabatini: Szent István megkövezése